

Arrest

nr. 180 409 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 juli 2016 een visumaanvraag kort verblijf (type C) in.

1.2. Op 27 juli 2016 wordt de afgifte van dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Madame/Monsieur (...),

[X] Le/L' Ambassade de Belgique à ISLAMABAD

[ ] Le délégué du ministre en charge de l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l' éloignement des étrangers

*[ ] Le service chargé du contrôle des personnes à
a / ont*

examiné votre demande de visa;
 examiné votre visa numéro: , délivré:
 Le visa a été refusé
 Le visa a été annulé
 Le visa a été abrogé

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s)*

(...)

9. votre volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Andere

Betrokkene reist waarschijnlijk voor de eerste keer binnen het Schengengebied, is huisvrouw en kan onvoldoende aantonen over voldoende en regelmatige inkomsten in haar thuisland te beschikken.

Betrokkene is gehuwd met de garant en heeft reeds eerder geprobeerd via een visum gezinshereniging om in België te geraken,

Betrokkene heeft meer banden in België dan in haar land van origine of verblijf en gezien de sociaal-economische situatie van betrokkene in haar thuisland bestaat de kans dat zij haar verblijf in België zal gebruiken om zien hier te vestigen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster diende een visumaanvraag in, doch deze werd geweigerd.

Dat de aanvraag van verzoekster onterecht geweigerd werd en bovendien alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Verzoekster wenst dit verder te verduidelijken.

Als eerste schendt men het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.¹

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché.

Dat verzoekster wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoekster geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eerder wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RvV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoekster betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoekster.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissing genomen wordt door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoekster dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoekster bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden; zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen.

Verzoekster vormt een gezinscel en is in het bezit van de nodige documenten.

Dat verzoekster niet begrijpt hoe zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet en bijgevolg een positieve beslissing diende te ontvangen.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."²

De bestreden beslissing stelt dat ze niet het voornemen heeft om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten en ze al eens geprobeerd heeft via een visum gezinshereniging naar België te komen.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van verwerende partij!

Dat verzoekster verweten wordt dat ze reeds eerder geprobeerd heeft via een visum gezinshereniging België binnen te komen.

Zij heeft in België namelijk een beroep lopen tegen de erkenning van haar huwelijk met haar echtgenoot.

Zij heeft daar ook nooit een geheim van gemaakt.

Dat de gemeente verzoekster zelf heeft voorgesteld om een visum aan te vragen om in België te kunnen huwen en om zo hun oprecht huwelijk geregistreerd te zien.

Hoe kan men nu de beslissing als dusdanig motiveren en hoe zou verzoekster hier nu mee akkoord kunnen gaan?!

In bijlage worden stukken gevoegd waaruit de onmogelijkheid blijkt om haar huwelijk te registreren(Ahmadia) en gezien verzoekster zo vlug mogelijk met haar partner wenst herenigd te zijn, heeft zij het advies van de gemeente gevolgd en alles conform de voorschriften willen doen en het is dan ook flagrant fout en onredelijk om de beslissing als dusdanig te motiveren en deze impasse te laten aanslepen.

*Dat dit onredelijk is van verwerende partij!
Verwerende partij dient dit grondig te onderzoeken.
Het is bijgevolg onaanvaardbaar dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster weigert omwille van foutieve conclusies en een gebrekkig onderzoek!
De echtgenoot van verzoekster wil hun huwelijk laten registreren in België en heeft hiervoor zelfs beroep ingediend bij de rechtbank gezien het feit dat de erkenning geweigerd was.
Dit terwijl de stad op de hoogte was van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot getrouwd zijn volgens de religie van de Ahmadia en zij in Pakistan gediscrimineerd worden.
Dat uit het voorgaande dus blijkt dat hoewel ieder dossier individueel onderzocht dient te worden, dit hier niet gebeurd is
Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.
Dat de echtgenoot er alles aan doet om hun huwelijk erkend te zien in België en dat verzoekster naar België komt om eventueel voor de Belgische wet te trouwen, wat ook werd voorgesteld door de overheid.
Dat het beroep tegen de erkenning van het huwelijk ook nog lopende is.
Dat verwerende partij er echter in gefaald heeft met alle elementen en stukken rekening te houden waardoor de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden.
Meer nog, ze is het gevolg van een gebrekkig onderzoek en foute conclusies. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden;
Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:
"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."³
Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoekster.
Alhoewel uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoekster met de echtgenoot een gezinscel vormt, weigert verwerende partij hier afdoende rekening mee te houden.
Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in haar geheel te onderzoeken!
Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier."*

2.2. In het kader van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht, betoogt de verzoekster dat de bestreden beslissing niet is ondertekend door een attaché, zodat niet kan worden nagegaan of ze wel degelijk door de erop vermelde persoon en in zijn hoedanigheid van attaché genomen werd. Zij benadrukt dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché vermeld staat, niet afdoende is om dit te kunnen nagaan en dat eveneens een derde de beslissing kan genomen hebben. De beslissing, zonder handtekening, garandeert immers op geen enkele wijze de authenticiteit van de beslissing of de identiteit van de auteur ervan.

De bestreden beslissing die de verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, bevat inderdaad geen handtekening. Zij bevat onderaan de vermeldingen "Voor de Minister: V.D.A., V. (...) Attaché".

Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister, c.q. staatssecretaris, minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing

getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van de naam en de graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

Aan de hand van de duidelijk leesbare vermeldingen die op de betekende beslissing onderaan figureren, namelijk "*Voor de Minister, V.D.A., V. (...) Attaché*", kan de verzoekster vaststellen wie de bestreden beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid deze persoon de beslissing genomen heeft. De verzoekster wordt aan de hand van deze vermeldingen in staat gesteld om na te gaan of de auteur van de beslissing in de vermelde hoedanigheid wel bevoegd was om de bestreden beslissing te treffen.

Mocht de verzoekster daaromtrent enige twijfels hebben, stond het haar vrij het administratief dossier te raadplegen. Hierin bevindt zich een "*Visum beslissingsformulier kort verblijf*" waarop de vermelding "*Weigering*" figureert, waarbij vermeld wordt "*Gevalideerd door: V.D.A., V. (...) attaché*", "*(...) Datum van voorlegging: 26/07/2016, Eindbekrachtiging: 27/07/2016*" gevolgd door de motivering die ook figureert op de aan de verzoekster betekende beslissing.

Gelet op het voorgaande dient op grond van de hierboven uiteengezette vermeldingen die figureren op het beslissingsformulier kort verblijf te worden geconcludeerd dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de genaamde V.D.A., V. (...) die de hoedanigheid van attaché heeft, de bestreden beslissing heeft genomen.

De verzoekster betwist nergens dat een attaché niet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Integendeel, de verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat "*(d)e wetgever (...) uitdrukkelijk bepaald (heeft) dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen*". Indien de verzoekster twijfelt aan de authenticiteit van de hierboven vermelde beslissing en er van uitgaat dat de naam van V.D.A., V. (...) door derde onbevoegde personen gebruikt werden, dient zij een procedure houdende valsheid in geschrifte in te stellen. Tot bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat de betrokken beslissing authentiek is (cf. RvS 28 november 2005, nr. 151.771).

In zoverre de verzoekster nog verwijst naar "*een arrest van de RVV*", dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien laat de verzoekster na te specificeren naar welk concreet arrest van de Raad zij verwijst, zodat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waaruit de verzoekster citeert niet kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de door de verzoekster opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing niet werd "*gehandtekend*", wordt niet aangetoond.

2.3. Naar eigen zeggen voldoet de verzoekster aan de wettelijke voorwaarden nu zij een gezinscel vormt en zij in het bezit is van de nodige documenten. Zij meent dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt omdat "*zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen*". Het gelijkheidsbeginsel is echter maar geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen (cf. RvS 14 juni 2013, nr. 223.914, Casteels, e.a.). Te dezen toont de verzoekster evenwel niet aan dat de situaties waaraan zij refereert in rechte en in feite gelijk zijn aan de situatie waarin zijzelf verkeert.

2.4. Verzoekster meent voorts dat een duidelijke welwillendheid kan verweten worden aan de verwerende partij nu verzoekster er nooit een geheim van gemaakt heeft dat zij in België een beroep lopende heeft tegen de weigering van erkenning van haar huwelijk. Zij wijst erop dat de gemeente zelf heeft voorgesteld een visum aan te vragen met oog op huwelijk in België. Verzoekster is dan ook niet

akkoord met de motivering. Zij voegt stukken waaruit blijkt dat het onmogelijk is om het huwelijk in Pakistan te laten registreren. Zij heeft aldus het advies van de gemeente gevolgd en alles conform de voorschriften willen doen. Verzoekster beklemtoont haar wens naar België te komen om te huwen. Er wordt geen rekening gehouden met alle stukken. De verwerende partij schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen afdoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster een gezinscel vormt met haar echtgenoot.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald de visumaanvraag van verzoekster van 15 juli 2016, blijkt dat zij een visum kort verblijf heeft aangevraagd waarbij zij het doel van haar verblijf aanduidde als familiaal bezoek en dat de voorziene terugkeerdatum 20 september 2016 zou zijn. In weerwil van wat verzoekster tracht voor te houden heeft zij geenszins een visum aangevraagd met als doel een huwelijk in België aan te gaan. Dit geldt des te meer nu uit "BIJLAGE 3bis" dat zich in het administratief dossier bevindt en door verzoekende partij naar aanleiding van haar visumaanvraag werd ingevuld zij slechts het vakje "Familiebezoek of bezoek aan vrienden" heeft aangeduid en niets anders vermeld heeft onder het vak "Andere (te vermelden)". Bij de voorgenomen duur van het verblijf werd "30 DAY" vermeld door verzoekende partij. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekster toekomt bij haar aanvraag duidelijk het doel van haar reis naar België te kaderen. Verzoekster heeft slechts aangegeven dat zij van plan is een familiaal bezoek te brengen aan België en op 20 september 2016 zou terugkeren. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat, rekening houdende met de voorgaanden in het dossier van verzoekster, met name dat zij gehuwd is en reeds eerder een visum gezinshereniging heeft geprobeerd te bekomen, dat zij huisvrouw is en niet aantoonde voldoende en regelmatige inkomsten in het thuisland te hebben, de gemachtigde meent dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van België voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan vastgesteld worden. Met haar betoog dat zij in België wenst te huwen geeft verzoekster de gemachtigde trouwens gelijk in zijn bevindingen, nu verzoekster zelf stelt dat zij in België wenst te blijven in kader van haar huwelijk. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekster toekomt – indien dit haar intentie is – dit ook duidelijk aan te geven in haar visumaanvraag zodat de verwerende partij daarover standpunt kan innemen. Nu verzoekster in haar aanvraag evenwel heeft aangegeven slechts op familiaal bezoek te komen, kan het de verwerende partij niet verweten worden enkel met dit gegeven rekening te hebben gehouden in de beoordeling van de visumaanvraag.

Verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat de gemachtigde bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben in zijn besluitvorming. Ook waar zij wijst op haar gezinsleven met haar echtgenoot, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat zij slechts op familiebezoek naar België kwam en dat zij opnieuw zou terugkeren naar het herkomstland op 20 september 2016. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat verzoekster de terugkeergarantie niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat, gelet op het doel van haar reis, de verwerende partij ten onrechte tot zijn beslissing is gekomen. Het komt aan verzoekster toe haar werkelijke intentie van haar reis naar België kenbaar te maken, met name haar gezinsleven en intentie om te huwen, zodat verwerende partij daarover standpunt kan innemen. Bovendien verwijst de Raad nog naar zijn bespreking van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM onder het derde middel.

2.6. Een schending van de door verzoekster opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur kan niet aangenomen worden.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Indien verzoekster geen visum krijgt voor België, zal dit een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Ook raadt Buitenlandse Zaken alle reizen naar Pakistan af gezien de grote terreurdreiging die er heerst, maar ook omdat de Ahmadija, de religie van verzoekster, zwaar gediscrimineerd worden in Pakistan en als België het huwelijk niet erkend deze discriminatie in België op dezelfde wijze gebeurt.

Dat verzoekster onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan blijven in haar land van herkomst en wat met haar huwelijksleven met haar echtgenoot.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster haar leven in gevaar brengt door nog langer in Pakistan te blijven.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient daar te blijven, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialized, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM. en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.”

2.8. Verzoekster meent vooreerst dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

2.9. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 en wordt vastgesteld dat verzoekster haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet heeft aangetoond. De redenen hiervan worden verder toegelicht in de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.10. Waar verzoekster in het kader van de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM verwijst naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken wijst de Raad erop dat dit advies slechts geldt als informatie voor reislustige Belgen. Uit dergelijk advies kan niet worden afgeleid dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid op Pakistaans grondgebied een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden handeling.

Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekster er zelf voor geopteerd heeft een visum kort verblijf in kader van familiaal bezoek aan te vragen, wat in wezen inhoudt dat zij na afloop van de geldigheidsduur van haar visum terugkeert naar Pakistan. Zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift bestaat haar werkelijke intentie er evenwel in in België te blijven in kader van haar huwelijk. Het kwam haar dan ook toe haar werkelijke intentie kenbaar te maken bij haar aanvraag. Verzoekster kan het de gemachtigde moeilijk ten kwade duiden dat deze rekening houdt met het uiteengezette reisdoel in de visumaanvraag kort verblijf. De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM onder het derde middel. Evenmin betreft het in casu een aanvraag van een humanitair visum. Verzoekster maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk dat zij in Pakistan zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Zij betoogt slechts dat Ahmadija in Pakistan zwaar gediscrimineerd worden zonder enig concreet bewijs waaruit kan aangenomen worden dat verzoekster zelf onderworpen wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat artikel 3 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, in zoverre zij nog meent dat de bestreden beslissing uitdrukkelijke motieven hieromtrent had moeten bevatten.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een gezinscel vormt met haar echtgenoot die over de Belgische nationaliteit beschikt.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat weigering van de visumaanvraag wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé/leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipsojure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat verzoekster gehuwd is met haar partner, ook al wordt haar huwelijk niet erkend omdat dit volgens de religie van Ahmadia gebeurde. Is het zo vreemd dat verzoekster haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft ook wil zien en dat ze wenst dat haar huwelijk erkend wordt?!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd en dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze weigering zou hebben voor verzoekster.

Dat verzoekster eindelijk haar echtgenoot terug wenst te zien en bij hem wenst te zijn in België. Dat aan hun gezinsband ook niet kan getwijfeld worden .

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Een visumweigering maakt dan ook een flagrante schending uit van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) ⁴

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, art. 3 van het EVRM en art 8 van het EVRM”

2.13. De Raad wijst erop dat – om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen – verzoekster moet aantonen een beschermenswaardig gezinsleven te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat het huwelijk van verzoekster, afgesloten op 8 maart 2014 noch in Pakistan noch in België wordt erkend. Verder blijkt uit de visumaanvraag gezinshereniging die verzoekster op 2 september 2015 heeft ingediend dat de ambassade stelde dat het interview met verzoekster niet heeft plaatsgevonden zodat geenszins blijkt of de echtgenoten elkaar voor het huwelijk kenden noch of hun vrije wil om te huwen werd gerespecteerd. Uit het voorgelegde stuk van “*Bureau des mariages Ahmadiyya*” blijkt tevens dat de echtgenoot wel aanwezig was bij het huwelijk maar verzoekster zelf niet. Dit blijkt tevens uit de voorgelegde “*Nikah (marriage) form*” zelf. Zij werd vertegenwoordigd door haar broer.

Buiten het feit dat verzoekster gehuwd is met een in België verblijvende vreemdeling en zij van mening is dat zij omwille hiervan recht heeft om naar België te komen waarbij tevens beroep werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit onomstotelijk vastgesteld kan worden dat hier sprake is van een effectief en aldus beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het in casu gaat om een eerste toelating. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de Visumcode zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster betoogt wel dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven in Pakistan verder te zetten, maar zij maakt dit geenszins concreet. Dit geldt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster zich naar Pakistan heeft kunnen begeven om aldaar de huwelijksceremonie te laten plaatsvinden in aanwezigheid van de broer van verzoekster die als

wettelijke voogd voor verzoekster optrad. Immers blijkt uit de "*Nikah*" dat deze plaatsvond te "*MUMTAZ BANQUET HALL, MIRPUR,AJK.*" op 8 maart 2014 en dat dit gebeurde in aanwezigheid van de echtgenoot van verzoekster nu het luik "*BE COMPLETED WHEN THE BRIDEGROOM CANNOT ATTEND TE NIKAH IN PERSON*" niet werd ingevuld.

In zoverre zij verwijst naar de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM blijkt uit de bespreking hoger dat deze schending niet kan weerhouden worden. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij met haar echtgenoot, die eveneens de Pakistaanse nationaliteit heeft, haar gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in Pakistan.

Bovendien staat het verzoekster ook steeds vrij het werkelijke doel van haar reis naar België bij een volgende visumaanvraag kenbaar te maken, namelijk het feit dat zij alhier wenst te huwen. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekster dit doel geenszins kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in kader van de huidige aanvraag. Indien zij dit wel zou doen, komt het aan de gemachtigde toe hierover standpunt in te nemen.

Thans kan de Raad, gelet op de gegevens die de zaak van verzoekster kenmerken, niet besluiten dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. In zoverre verzoekster nog meent dat artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, maakt zij dit op geen enkele wijze aannemelijk.

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER